

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot aanvulling en verhooging van het Xde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1916. (Beschikbaarstelling van melk tegen verminderde prijzen.) 290.

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Ondergeteekende mocht tot zijn genoegen uit het Voorloopig Verslag ontwaren, dat men zich vrij algemeen met de strekking van het wetsontwerp kon vereenigen.

Zich geheel aansluitende bij de wederlegging door eenige leden van de bezwaren blijktens het Voorloopig Verslag gezeten tegen de wijze, waarop de verstrekking van goedkope melk is geregeld, moge hij daaraan nog het volgende toevoegen.

Ten aanzien van het bezwaar, dat eene prijsverlaging van 2 cent onvoldoende wordt geacht, moge worden opgemerkt, dat hierdoor toch wordt bereikt, dat de melk tegen den prijs van normale jaren wordt geleverd.

Wat betreft de bedenking tegen de bepaling, dat alleen kinderen beneden den leeftijd van 1 jaar melk zouden kunnen krijgen zonder medisch advies (Schema Leiden), moge ondergeteekende er op wijzen, dat aan de gemeentebesturen vrijheid wordt gegeven, naar omstandigheden deze leeftijds-grens te veranderen.

Het derde bezwaar, „dat het behaalde voordeel niet zoude opwegen tegen de onkosten van het stelsel”, kan ondergeteekende geenszins deelen.

De bepaling, dat de lasten der melklevering voor 1/3 door de betrokken gemeente worden gedragen, zal vanzelf de toepassing van dezen maatregel tot de noodzakelijke uitgaven en behoeften beperken, zoodat geen aanleiding bestaat om te vreezen, dat te dezer zake groote bijdragen van het Rijk zullen worden gevorderd.

Ten opzichte van de uitgesproken vrees, als zoude de goedkoopere melkverschaffing alleen ten goede kunnen komen van de groote steden, moge worden opgemerkt, dat de toepassing van het stelsel voor alle gemeenten in Nederland openstaat.

*De Minister van Landbouw,
Nijverheid en Handel,*
POSTHUMA.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 3 Maart 1916.

VAN BASTEN BATENBURG.
HAFFMANS.
VAN LAMSWEERDE.
VAN HOUTEN.
BOSCH VAN OUD-AMELISWEERD.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot verhooging en wijziging van het tiende hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1916 (kosten van maatregelen ter bestrijding van mond- en klauwzeer) 291.

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Het deed den ondergeteekende genoegen te mogen ontwaren, dat verscheidene leden zijn standpunt in zake de bestrijding van het mond- en klauwzeer toejuichten. Uit de wekelijksche mededeelingen zullen deze leden evenwel hebben kunnen zien, dat na 9 Februari jl. in nagenoeg alle gevallen, die sedert dien zijn voorgekomen, isolatie zonder afmaking van vee is toegepast, zoodat, hetgeen zij zouden betreuren, inderdaad is geschied. En hoewel ondergeteekende zijn steeds ingenomen standpunt te dezer zake niet heeft verlaten, meende hij niettemin na het votum van de Tweede Kamer in verband met de aanneming van het onderhavige wetsontwerp zijn gedragslijn in overeenstemming met de daarbij uitgesproken wenschen te moeten brengen. Dat andere leden het eens waren met deze gedragslijn, blijktens hetgeen zij hieromtrent in het midden brachten, kan ondergeteekende eveneens niet anders dan met genoegen constateren. Waar hij evenwel steeds heeft betoogd, dat isoleeren zonder meer zelfs in den staltijd groote gevaren medebrengt met het oog op uitbreiding der ziekte, is hij het met laatstbedoelde leden eens, dat isolatie in de weide geheel doelloos moet worden geacht. Dat echter in den weidetijd van afmaking geen heil zou zijn te verwachten, zooals sommige leden meenden, kan ondergeteekende geenszins toegeven. De opvatting van deze leden wordt voldoende weersproken door de resultaten, die in den weidetijd van 1915 met laatstbedoelde bestrijdingswijze zijn bereikt. Dat het mond- en klauwzeer, zooals anderzijds werd opgemerkt, niettegenstaande het afmaken van de zieke en de verdachte dieren, zal blijven terugkeeren, is vrij zeker. Het telkens terugkeeren heeft deze ziekte gemeen met vele andere besmettelijke ziekten, ook met die van den mensch. Dat dit echter een reden zou moeten zijn om niet telkens weder met kracht te trachten de ziekte zooveel mogelijk te beperken en eene algemeene epizootie te voorkomen, kan allerminst worden toegegeven. Welke eischen daarbij steeds opnieuw aan de schatkist zullen worden gesteld, valt voorshands niet te beoordeelen, daar steeds verschillende omstandigheden op de meerdere of mindere uitbreiding der ziekte haar invloed kunnen laten gelden.

Zij, die meenen, dat de ziekte niet zóó erg is, dat krasse maatregelen als afmaken gerechtvaardigd zijn, en in verband hiermede opmerken, dat zij minder ernstig is dan influenza, verkeeren blijkbaar eenigszins in dwaling ten aanzien van het doel, dat met de bestrijding wordt beoogd. Niet toch, wijl mond- en klauwzeer eene ernstige ziekte wordt geacht, zooals b.v. veepest, longziekte e.a., die in den regel doodelijk verlopen, wordt zij krachtig bestreden, doch meer uit hoofde van de schade, die het lijden veroorzaakt aan het productievermogen der betreffende dieren. Dat deze schade inderdaad belangrijk is, werd herhaaldelijk aangetoond, o.a. in het Verslag over het mond- en klauwzeer in Nederland in 1911 (pag. 3 en 4).

Ondergeteekende is bij de bestrijding van besmettelijke